

поздравити дамцинка на вратата и опатицата со белоото калуѓа. Азъ спознахъ, че трѣбваше да изправа таквоа мѣсто, че да убѣди мамо и баба по мѣстозавъ какавъ да не козаше агнето. И така обзеть отъ тревожни въпроси, како гледавъ агнето на двора, не знае по какавъ случай ми дойде на умъ, че жешан агнето не се козаше на Гергьовденъ. А тоа агне бѣше жешко. Отрѣвахъ отъ таа мисль отъ патинахъ при баба во кладъ и ѿ казахъ, че дѣдо Митко ми подаря едно агне, че е много хубаво, но е жешко и че сѣмъ чувахъ: азъ постага тая кладъ отъ което се кози жешко агне на Гергьовденъ. Баба се замисли отъ думитѣ ми и сасъ мѣлко рече:

— Толкова си малкото, а такъ такава работи ти идватъ на умъ!...

Помислахъ си, че сѣмъ споминувахъ въ моето такава работа и патинахъ во спатке да себудя моето сестричка, коато оиде спѣше, зашто знаехъ, че и ти ще ми се претече на помоща. Замахъ каз рѣка и бѣрво а отидохъ при агнето на двора. Цомъ ти го вѣрва, подско-

чи отъ радостъ, пласна со радъи кавака:

— Батко, нѣма, батко да дадемъ да го заколимъ. Я знае какаво е хубавицко! И какъ цдо си играамъ инѣ въ него...

Мислитѣ ми не останаха напредно! Ние спознаше агнето и го нарекоме Гергьовка. Гергьовка учествуваше винаги въ нашитѣ игри и много радостъ имъ въ сърцата ни. Та порастае и другата година близинаго голѣма радостъ на всички ни. Минава година отъ Гергьовка иже вече-имаме дѣло стадо, коато става радостъ и поддрѣпа на нашето семейство въ сѣмъ ушана години, коато предлинѣвахъ.

И днесъ, на Гергьовденъ, коато пригледитѣ на соскитѣ чи кладурки се кичатъ въ веселъ букони кладъи и тешкорунки стада оубаватъ а прѣвара отъ пладитѣ на Балкана и возитѣ на нѣматъ коѣ хлѣбѣтари оглаше сѣмичешитѣ простори на Трендрѣлова долина, въ душата ми възрѣсва спомена за Гергьовка — сѣмъ отъ мѣл-сѣмѣнтѣ сломена на место тешко детинство.

Динчо Оцтаровъ

ТРИМА ПРИЯТЕЛИ

Н. Т. Харберъ

Единъ чѣмѣвъ имаме трима приятели. Двамата отъ тѣвъ, той обинаше много, а кака третия бѣше равнодушенъ, при всѣмъ, че тоа бѣше най-некрѣпъ съ него. Веднажъ той бѣше извиненъ предъ сада, предъ коато бѣ обвиненъ доста силно, жвакаръ ижанико. „Кѣй отъ васъ, рече той, цдо дойде съ мѣтъ да ми бѣде свидетелъ? Зашто сѣмъ обвиненъ тешко и крѣпѣтъ е сѣрдѣтъ“. Първи отъ неговитѣ приятели веднага се извини, че не може да отиде съ него, зашто имамъ други работи. Втори го придружавъ до вратата на садѣнцето, во тувъ той се обърна и се вѣрва назадъ отъ стражъ предъ разнитѣ воина сада. Третиятъ, на когото той най-малко се надѣвахъ, кака въ садѣ-

нцето, говори за него, и така ревносно свидетелствува за невинноста му, че садѣта го оправда и го освободи.

Трима приятели има чѣмѣвъ въ тоа сѣмѣтъ; кака се дѣрватъ тѣ въ часа на смъртта, коато Богъ го вѣка на сада? Партитѣ, коатома най-любимѣ приятели, не отишатъ съ него, а го напуцатъ вѣрво. Неговотѣ роднина и приятели го придружаватъ до гроба и кака се вѣрцѣтъ въ кладъ. Третиятъ приятелъ, когото чѣмѣвъ въ живота си често и най-много е забравѣалъ, тоа си исповѣтъ добри дѣла. Само тѣ го придружаватъ до гроба на Садѣта, камазатъ отпреди, гоноратъ за него и му издѣйствуваатъ състрадание и милостъ.

Отъ нѣмѣки: Хр. И-ва